

Xhinxhisi ia ka shkatërruar jetën Tomasit

Është natë dimri. Nga një dritare në dhomën e gjumit të Tomasit dhe Pupit, Xhinxhisi vështron errësirën përjashta.

- Natë e keqe, - thotë duke u kthyer. - Shumë e keqe.

Ka veshur një pallto të errët me prerje të lartë, që ia bën më të hollë pamjen e trupit të ngjeshur. Ndërkaq lëviz duke nuhatur dhomën, i nxitur nga një shqetësim pakënaqësie. Por do të kënaqet së shpejti. Duket qartë se argëtohet duke ndjekur gjurmët e Tomasit, mungesa e të cilit e ngacmon së tepërmi. Një mungesë që mbush dhomën. Në dysheme, një valixhe e Pupit e pambyllur, midis të tjerave, tashmë të gatshme për rrugë.

Pupi ulet buzë shtratit. Është e acaruar. Vështron lëvizjet e Xhinxhisisë e, bashkë me to, vështron edhe mendimet brenda vetes. Arrin t'i regjistrojë me një saktësi të habitshme lëvizjet e burrit. Çdo gjë i duket e paramenduar mirë, e pashmangshme. Xhinxhisi i shkon pranë për t'i kaluar njërin dorë nëpër flokë, por ajo, me një tundje të vrullshme të kokës, çlirohet shpërfillëse nga veprimi i tij.

- Qetësohu, Pupi! Çfarë halli ke? Që mund të kthehet Tomasi yt nga njëri çast në tjetrin? - Qesh me atë të qeshurën e tij të egër dhe të pasinqertë. - Rri e qetë. E kam dërguar në fund të botës. Si një humorist të shquar, në Festivalin e Humorit në Pekin. Është vërtet për të qeshur, s'ke ç' thua, apo jo?

Gardëroba është e hapur. Xhinxhisi shikohet në pasqyrën ku reflektohet edhe Pupi. Shikimi i saj është si një paralajmërim. Por ai merret me rrobat e Tomasit, i rrotullon, i vlerëson, flet duke tundur kokën. Janë rroba të qepura keq. Kurrfarë elegance nuk kanë. Ndoshta ngaqë janë përdorur gjatë. Nuk pushon së komentuari Xhinxhisi:

- Nga veshja duket prifti. Shiko këtu!... Rroba të rëndomta, krejt të përshtatshme për një njeri të rëndomtë! Duket qartë që Tomasi yt nuk kishte shije të holla për veshjen.

Pupi i përgjigjet ashtu, sa për të folur:

- Nuk mbahej kurrë me elegancë. Nuk i jepte rëndësi pamjes së jashtme... Pastaj, pse flet në të shkuarën, sikur ai të ketë vdekur?

- Sepse, që nga kjo natë, nga disa anë i tillë është. A nuk të duket edhe ty kështu?

Sipër dollapit të rrobave, maçoku Xhoakino ka hapur sytë fosforeshentë në shenjë alarmi.

Në radhën e veshjeve gri dhe uniforme, bien në sy njollat e ngjyrave të ndezura ekstravagante të një kostumi për klounë. I habitur jashtë mase, Xhinxhisi kthehet nga

Pupi:

- Po ky, çfarë është? E vishte Tomasi yt kur luante në cirk? Nuk dukej si kloun, por në të vërtetë duhet të jetë...

- Ia ka bërë personalisht Armani, që e kishte mik dhe e vlerësonte si artist, - i thotë Pupi me ton tallës. - Është imitimi i përsosur i një personazhi historik, i Arlekinit... Por, lëre më mirë!... Nuk është për ty fantazia. Ndërsa ky kostum është simbol i fantazisë, i asaj që ty të mungon... Tomasi e vishte kur e ftonin nëpër festa për t'i dhuruar çmime dhe mirënjohje artistike. Ka marrë shumë të tilla. Vetë ai thoshte: "Derisa vlerësojnë shpirtin tim prej Arlekini, më takon që ta vesh".

I befasuar, Xhinxhisi nuk e ka përgjigjen të gatshme, ndaj flet ashtu kot:

- Ishte... Vishte... Thoshte... E shikon? Edhe ti flet për të sikur të ketë vdekur. Pastaj, Arlekini, siç thonë, ishte shërbëtor i dy padronëve, kurse Tomasi yt ka qenë shërbëtor i një padroni të vetëm, i këtij që ke ti përpara! - Kënaqet me përçmimin dhe vazhdon: - Një njeri që shkarravit ilustrime, skica e karikatura, ti e quan artist? S'është artist ai. Është një komik i shitur për pesë pare.

- Por ky komiku i shitur të hyri në punë ty! Ti e more në gazetë dhe, që ta kishe vetëm për vete, sigurisht që nuk e paguaje pesë pare.

Xhinxhisi i pëlqen që Pupi nuk di t'i përmbajë shpërthimet e inatit ndaj tij. E nxit kjo gjë. I ngacmon arsyetimin e varfër, pa fantazi, por jo pa përlllogaritje.

- Ilustrimet e tij u pëlqejnë njerëzve, - thotë - i argëtojnë. Ja përse e doja në gazetë. Dhe ligji i tregut të detyron të mbash parasysh që secili kërkon të ngjashmin e tij. Edhe njerëzit, i ashtuquajturi popull, nga një tufë pa fund mediokrish përbëhet. Dhe e rëndësishme është që ta mbash këtë turmë brenda mediokritetit të saj, me trurin e shtypur ashtu siç e ka.

Përndryshe, si mund ta budallallepsësh për orë të tëra para televizionit, si mund ta fitosh një fushatë elektorale? Unë duhet të t'i shpjegoj këto gjëra?

Kur i shërben atij, Xhinxhisi di të jetë i mençur edhe kundër interesave të tij.

- Ilaçet e vjetra mbeten më të mirat, - vazhdon. - Një shakaxhi nuk të prish punë. Edhe Tomasi yt ishte një shakaxhi, e pranoj këtë. Megjithatë, them me vete: "Si është e mundur të qeshë gjithë ajo turmë idiotësh nga gjetjet komike të Arlekinin tënd me firmaton Armani?" Kishte të drejtë ai që thoshte: "Nuk është e pamundur të qeverisësh Italinë, madje as e vështirë, por është e panevojshme". Mirëpo, duke parë që Arlekinin tënd e pëlqejnë kokëboshët dhe mua më shiten kopje më shumë, nuk kam ndërmend ta heq që andej burrin tënd... Nuk do ta pushoj nga puna. Ka mundësi më tepër t'ia dyfishoj pagesën. Qartë?

Pupi i kthehet e acaruar:

- Po përse bërtet? Ule zërin!

- Më fal... Po shtoj vetëm një hollësi: që të mos na mërzhitet shkarravitësi i karikaturave, do t'i jap një çek të bardhë, për t'i dëmshpërblyer dhimbjen që do t'i shkaktoj sonte. Le ta shënojë vetë shifrën. Çfarëdo shifre që të dojë. - Mundohet të buzëqeshë. - Hë, gjej një tjetër më zemërgjerë se unë!

Pupi duket si e përhumbur në mendimet e saj. Xhinxhisi e kupton që i duhet një taktikë tjetër për ta zbutur. E njeh mirë Pupin, ndaj zgjedh rrugën e prekjes në sedër, që i duket më e sigurta. Shikon përreth dhe thotë:

- Jam i emocionuar, Pupi! Më beso, e them seriozisht... Këtu keni bërë dashuri ju të dy? Dashuri, hare, shpresa, këtu i keni bërë? Çfarë vendi i heshtur! Si një kishë. - Ngërdheshet. - Ose si varrezë.

Ai hedh pallton mbi shtrat. Pupi as që kthehet nga ai kur ngre mbi komodinë një fotografi ku Tomasi buzëqesh bashkë me të dhe fëmijën e saj, Duçion.

- Çfarë kujtimi sentimental! Çfarë dhimbjeje! Jemi qenie kaq të paqëndrueshme, sa ndjenjat që trillojmë një ditë i besojmë edhe vetë! Ti je shembull i kësaj. Kurse me mua duhet të bësh të kundërtën. Më parë provo ndjenjën, pastaj, po të pëlqeu, bëje gjoja si të duash. Me një lëvizje shpërfillëse e kthen fotografinë përmbys mbi komodinë. Në dhomën ngjitur, dikush ia ka plasur të qarit.

- Kush po qan?

- E ç'të duhet ty?

Xhinxhisit i mjafton një goditje e fortë me shuplakën e tij pas murit që të qarat të pushojnë. Dhunuesi fillon të endë përsëri rrjetin e tij të merimangës. Shkon e ulet buzë shtratit, pranë gruas, me vrazhdësinë e atij ushtarit të keq që kënaqet me çdo shkatërrim që bën.

- Edhe ti, Pupi, je e ngurtë si ky mur.

Dora e tij rrëshqet mbi buzët e saj. Gishtat kërkojnë zbutjen e lehtësuar, pa arritur ta gjejnë.

- Të jetosh këtu me këtë gojë të mbyllur! Pa mundur të bërtasësh, të çlirohesh, t'i shpiesh në djall të gjitha... Një ferr i vërtetë, më duket!

Ajo mund ta kundërshtonte, mund t'i thoshte që nuk ishte ashtu siç mendonte ai, por nuk e bën. Gishtat e Xhinxhisit zbresin në qafën e Pupit, e shtrëngojnë.

- Të përkëdhelesh në qafë nga ai që bën të tjerët të qeshin, ndërsa vetë është një palaço i trishtuar...

Dora futet midis kofshëve të Pupit, por i duhet përsëri të sforcohet për t'i hapur. Luftë e çastit. Kofshët dorëzohen, çlirohen dhe Pupi kthehet në një grua të brishtë përballë kësaj lloj vrazhdësie. Edhe brenda saj ka një farë dhune kontradiktore; të pësosh e të durosh për të zotëruar dhunimin e intimitetit fizik, ashtu siç ishte çshenjtuë aty rrotull intimiteti familjar i shtëpisë së përbashkët. Ky kishte qenë një nga mallkimet e saj dhe Xhinxhisi e kishte kuptuar që, për të dhunuar të tjerët më lehtë, duhej ta niste nga dhunimi i vetvetes.

- Nuk të kam pyetur kurrë, sepse nuk kishte ndonjë rëndësi për mua. Por tani, në këto rrethana... Si e bënte Tomasi yt, ë? Çfarë të thoshte para se ta bënte, për të të nxehur, për të të eksituar?

Ligësia muzikore është pika e fortë e Xhinxhisit. Askush nuk mund të matet me të në kalimin nga *piano* në *allegro vivo* false, në zbritjet e ngjitjet marramendëse të ritmeve të paparashikueshme.

- Më mirë se unë e bënte? Të kënaqte më shumë se unë? Dhe si e kishte, ë? - Shënon gjysmën e gishtit tregues. - Sa një biberon? Apo sa një bilush zogu? E sa e zgjaste, ë? Sa minuta duronte? Ma thuaj! Lumturohej shumë me ty, apo kalonte radhën?

Xhinxhisi e di mirë që përdorimi i pamëshirshëm i banalitetit depërton si një sondë në emocionet më të fshehta, mjafton të dish ta drejtosh ku duhet, në pikën më të dobët. Por

edhe pika e dobët, e sëmura, bën pjesë në banalitetin e së keqes. Nuk bëhesh Xhinxhis po nuk njohe artet e stërholluara që të shpien te ngadhënjimi i vulgaritetit.

- Tomasi yt... Kush e di çfarë mendon se je duke bërë në këto çaste... Të eksiton kjo loja e hamendjeve, apo jo? Qejfi i seksit ka nevojë për pak paturpësi, për një çikë shthurje.

Nuk është e nevojshme ta shtyjë Pupin për t'u shtrirë në shtrat. Ajo e lëshon vetë trupin aty, me këmbët të hapura, fundin mbi bark dhe mbathjet në njëren anë. Xhinxhisi fillon ta fërkojë, ta masturbojë me lëvizje të shkathëta, i pamëshirshëm, duke e parë të çliruar dhe me sy të perënduar. Pupi e lejon të bëjë ç'të dojë: e ndien ndërgjegjen më të lehtësuar duke e braktisur veten në dëshirat e trupit. Arritja e një orgazme do t'ia shkarkonte tensionin që e kishte bllokuar. Mundohet me gjithçka që të harrojë, edhe pse për pak çaste. Kafshon dorën që të mos bërtasë; përtej murit është fëmija Duçio. Në fund, buzët e saj janë të shtrënguara nga dhimbja, kur flet si me vete:

- Ai... Ai ishte i sjellshëm.

Xhinxhisi kërcen menjëherë nga shtrati. Sikur të mos kishte ndodhur asgjë. Sillet vërdallë nëpër dhomë duke mermëritur:

- I sjellshëm... E ç'është mirësjellja? Që t'i hipësh ti në qafë? I sjellshëm... Sikur unë të mos jem i tillë! Sigurisht që nuk jam. Mirësjellja është forma më e dukshme e frikës.

Nuk e ka vënë re që maçoku Xhoakino e ndjek me bishtin përpjetë, pa ia ndarë shikimin as edhe një çast.

Pupi ndodhet në banjë. Lahet midis kofshëve. Vështrimi i bie mbi këpucët e Tomasit, në një qoshe mbi pllakat e bardha. Kush e di çfarë zgjon tek ajo shikimi i tyre, tashmë e kthjellët dhe në një gjendje gati hyjnore. Përkulet t'i lëmojë me gishtërinj. E ndërpret thirrja e Xhinxhisit. E ulur në gjunjë, dridhet sikur të ishte zënë në befasi.

Xhinxhisi shfaqet në derë. Ka veshur kostumin prej klouni të Tomasit, që atij i rri i ngushtë. Vështron Pupin, vështron këpucët, e merr me mend ç'ndien ajo, pastaj e pyet:

- A jam bërë një çikë si ai?

Pupi është e pazonja t'i heqë sytë nga këpucët e Tomasit. Xhinxhisi nuk e lë të qetë. Nuk është ngopur me atë që ka ngrënë. Kafsha grabitqare nuk njeh masë për asgjë që i bie në kthetra.

- Ta lexoj mendimin, Pupi. Tani po thua me vete që mua më pëlqen të futem në lëkurën e të tjerëve. Lëkura e të tjerëve... Je e ashpër me mua... Le të themi, më mirë, jeta e të tjerëve, - i merr erë një mënge të kostumit. - Aroma e jetës së të tjerëve, kur ekziston kjo jetë. Siç të pëlqen ty... Atëherë, a jam pak si Tomasi yt? Jo, e pamundur! Tomasi yt është i brishtë, nuk i ka përmasat e drejta për të përballuar jetën, si kafshët e cirkut të cilat janë automatë që përfundojnë në thertore... I lejoj vetes të grabiste një femër mbretëreshë, pa kuptuar asgjë se ç'kishte.

I mjafton vetëm shtrëngimi i krahëve që kostumi të shqepet. Qesh i kënaqur:

- Ja! Tani është në masën time! Ju prehtë shpirti në paqe Armanit!

Pupi e shikon të largohet me shpinën e mbushur me njolla gjithëfarëngjyrëshe, pastaj vëren maçokun Xhoakino që rri i gatshëm, në pritje të çastit të tij. Si pa u ndier, i rikthehet një buzëqeshje e lehtë.